Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrimet.
INSERATE se primesc la Administrațiunea în Brașov și la urmĕtórele Birouri de anunciurĭ:
în Viena: *M. Dukes, Heinrich Schalek. Rudolf Mosse, A. Oppeliks Nachfolger; Anton Oppelik, J. Dannebcr*, în Budapesta: *A. V. Goldbergerg, Eckstein Bernat*: în Bucurescĭ: *Agence Havas*, Succursale de Roumanie; în Hamburg: *Karolyi & Liebmann*.
Prețul inserțiunilor: o seria garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o seria 10 cr. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LVIII.

„Gazeta“ iese în fiă-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectori.
Abonamentul pentru Brașov
administrațiunea, piața mare, Târgul Inului Nr. 30 etagiu I.: pe un an 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Un esemplar 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atât abonamentele cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 284. Brașov, Sâmbătă, 23 Decemvre 1895.

Lămurire la „Lămurirĭ“.

II.

Brașov, 21 Decemvre v.

Cercetând după noima și scopul însinuărilor perfide cuprinse în articulul „Lămurirĭ“ din „Tribuna“ de Marțĭ, ne bate la ochĭ înainte de tóte, că autorul lui își dă așa multă silință de-a resuscita evenimentele de durerósă aducere aminte dela 1885.

Ce'l îndémnă óre de-a vorbi acuma despre espulsarea Românilor ardelenĭ din România, întêmplată în acel an, și de-a justifica atitudinea de atuncĭ a „Tribuneĭ“ față cu acésta „mĕsură aspră?“

Noi cel puțin nu scim sĕ se fi pus în discuțiune acum de vr'unul din ḑiarele de dincolo orĭ de dincóce acea mĕsură și în special sĕ fi fost trasă la rĕspundere „Tribuna“, pentru-că „a aprobat acea asprime“ înainte cu ḑece anĭ.

De ce déră resuscitéză acel eveniment?

Rĕspunsul ni-l dau însă-șĭ „Lămuririle:“

A fost resuscitată acea durerósă mĕsură pentru-ca scriitorul articulului sĕ pótă ajunge la conclusiunea că:

„Situațiunea e aḑĭ tot cea de atuncĭ (1885); *nu póte dér sĕ fiă alta nicĭ atitudinea „Tribuneĭ“*.

Ni-o spun „Lămuririle“ destul de clar.

E vorba ca „Tribuna“ sĕ-șĭ reia rolul dela 1885 spre „a feri pe Românii de dincóce și de dincolo“ de „mișcarea iredentistă“ și de „înrîuririle rusescĭ“.

Mai mult. Autorul „Lămuririlor“ își dă silința sĕ dovedéscă, că în realitate „Tribuna“ nu șĭ-a eșit nicĭodată din rolul de „păzitor la granițele orientale ale monarchiei“, ce și l'a impus în programul sĕu din primul numĕr, care avea „sĕ reguleze conduita celor ce, *după timpurĭ și împrejurărĭ* au purtat, pórtă orĭ vor purta sarcina de redactorĭ ai acelui ḑiar“.

Ne spune, că „Tribuna“ a luat angajamentul de a veghia asupra reputațiunei poporului român și a combate orĭ și ce mișcare compromițĕtóre pentru el și că își va împlini și în viitor acéstă însărcinare, stăruind pentru o aplanare pacînică a conflictului dintre Românĭ și Maghiarĭ; ne spune, că ea nu póte fi determinată a se despărțĭ de massele, carĭ determinară atitudinea ei, carĭ „lăsate de ele în ḑile grele, fórte ușor ar puté fi amăgite“ de „irredentiștĭ“ și „ruso-filĭ“; în fine ḑice, că décă zadarnice ar fi silințele ei de a restabili pacea „se va petrece în simțĕmêntul Românilor schimbarea prevĕḑută de ea“ și atuncĭ ea va ceda terenul celor ce vor sĕ respingă violența prin violență.

Tóte aceste le spune autorul articulului „Lămurirĭ“ la capĕtul anului Domnului 1895, tocmai așa precum le-a spus în acelaș ḑiar la 1885.

Cu ce scop, întrebăm din nou, face el aceste declarărĭ tocmai acuma? Ce s'a petrecut la noi orĭ dincolo de Carpațĭ ca sĕ justifice un astfel de limbagiu, o astfel de atitudine din partea unui ḑiar, care pretinde, că servesce causa partidului nostru național?

Noi credeam, că în aceștĭ ḑece anĭ din urmă ni-a succes nouĕ Românilor, décă nu alta, dér cel puțin atâta de-a convinge lumea, că acusările dușmanilor neamului nostru cumcă am nutrĭ tendințe „irredentiste“, n'au nicĭ cel mai mic temeiu real și că ele isvoresc numai din reaua tendință de a fi folosite ca armă pentru a puté lovì în esistența nóstră națională.

Ce sĕ ḑicem însĕ décă „Tribuna“, a căror pretinșĭ fundatorĭ se laudă în „Gazeta Poporului“, că numai ei au ridicat spiritul național între noi și că au „imprimat“ politicei nóstre naționale „timbrul lor“, vine acuma de-odată sĕ lămurésca pe cetitorii ei din Ardél și Țéra ungurésca, că sunt între Românii de dincóce și de dincolo de Carpațĭ elemente, ba sunt chiar „ómenĭ politicĭ“, carĭ propagă „irredentismul“ și „filorusismul“ și carĭ ni-ar „asmuța mereu pe noi cei de dincóce sĕ părăsim terenul legal?“

Tot așa scriea Ioan Slavicĭ la 1885 în „Tribuna“. Dér atuncĭ avea cel puțin ca pretext demonstrația pe hărtiă „cu litere roșii“ a câtorva tinerĭ contra tendințelor de maghiarisare ale „Kulturegyletului“. Pe ce fapte își baséză însĕ acuma însinuările perfide, introduse în colónele „Tribunei“? Și ce scop urmăresce acéstă sistematică defăimare și pervertire a adevĕrului?

Dér ne oprim de-ocamdată aicĭ așteptând o nouă lămurire, ce este datóre „Tribuna“ și sunt datorĭ redactorii ei, vĕḑuțĭ și nevĕḑuțĭ, a ni-o da nu nouĕ, ci publicului român adênc îngrijat de nouĕle lor pornirĭ nenorocite.

Programa guvernului.

In ḑiua de anul nou, membrii partidei „liberale“ s'au presentat în corpore mai întâiŭ la președintele partidului, br. Podmaniczky, apoi la ministrul-președinte Banffy și în fine la președintele camerei, Desider Szilagyi, pentru a-i felicita de anul nou. Cu ocasiunea acésta, ca de obiceiŭ, s'au făcut unele enunciațiunĭ politice, carĭ pentru noi sunt de astă-dată mai puțin însĕmnate.

Pe Banffy l'a salutat în numele partidei *Berzeviczy* Albert, care în vorbirea sa făcù o scurtă reprivire asupra trecutului de 20 de anĭ al partidei, accentuând ca punct culminant al activității ei reformele politicei bisericescĭ. „Vouĕ v'a fost dată *gloria*“, ḑise Berzeviczy, „de-a duce în fine la victoriă depiină acéstă mare operă, prin ceea ce v'ațĭ câștigat un strălucit merit înaintea orĭ-cărui fiiu nepreocupat al națiunei.“

Berzeviczy făcù apoi alusiune și la partida „poporală“, ḑicênd, că ei vor păși cu hotărîre contra tuturor tendințelor, ce au de scop sĕ nimicéscă isbânda câștigată prin aceste reforme, cum și în contra acelora, carĭ sub devise religióse tind la *fanatisarea poporului* contra acestor reforme, séu la *„promovarea aspirațiunilor neîndreptățite ale naționalităților.“*

Ministrul-președinte **Banffy**, rĕspunḑênd accentuà și el, că de 20 de anĭ, de când esistă partida „liberală“, cea mai grea și cea mai importantă operă a ei este fără îndoélă reforma politică-bisericéscă. Acéstă „mare operă“ este astăḑĭ terminată și acum rĕmâne numai, ca ea *„sĕ se prefacă în sângele națiunei“*, așa ca sĕ nu mai fiă posibil de-a se forma partide, carĭ sĕ aibă de scop *schimbarea reformei*, ér asemenĭ partide sĕ-șĭ afle sprijinitorĭ.

După reformele politice-bisericescĭ, are sĕ urmeze mai întâiŭ *reforma administrațiunei*, și acésta — ḑise Banffy — are sĕ se facă *„în prima liniă pentru întărirea și asigurarea* **unității și caracterului național** *al statului maghiar.“*

Banffy arătà în fine planul de lucrare al guvernului pentru timpul cel mai de aprópe. Anume *pentru liniștirea spiritelor*, programul guvernului și al partidei liberale este, ca sĕ se pună la ordinea ḑilei cât mai curênd proiectul de lege privitor la *jurisdicțiunea Curiei în afacerĭ electorale*, intenționându-se de-a se asigura prin acésta „curățenia alegerilor“. Acest proiect de lege, cum și cel privitor la tribunalele administrative, se vor pune la ordinea ḑilei îndată după desbaterea budgetului. Cu acestea se va termina al patru-lea ciclu al ședințelor. Inceputul ciclului al 5-lea va fi destinat pentru serbările milenare.

Ce privesce pertractările pentru reînnoirea pactului, ministrul-președinte ḑise, că nu sciă spune anume, când vor începe aceste pertractărĭ, dér el va stărui, încă în decursul actualului period electoral, sĕ se termine și aceste pertractărĭ.

FOILETONUL „GAZ. TRANS.“

Liturghia morților.

(Fine.)

Era o liturghiă liniștită, în decursul căreia nu sĕ auḑia nicĭ murmurul credincioșilor, nicĭ sunetul clopoțelului din altar, deși fusese scuturat.

Catarina Fontaine simțì împărtășindu-i-se o influință nespus de tainică dela vecinul sĕu; dênsa se uità la el și recunoscù într'însul pe tinĕrul cavaler d'Aumont-Cléry, pe care-l iubise, și care murise înainte cu 45 de anĭ. Ea-l recunoscù după un mic negel de sub urechea stîngă și în deosebĭ de pe pletele-i negre și dese, carĭ îi adumbriau tîmplele. El purta o haină roșie de vênătóre, cu galóne de aur, ca și 'n acea ḑi în pădurea St. Leonhart, când o întêlni pentru întâia óră și-i cerù o înghițitură de apă. Era încă tot atât de tênĕr, atât de sănĕtos; surîsul lui îi mai arăta și acum dinții frageḑĭ și albĭ.

Catarina îi ḑise încet:

— „Domnule! D-ta, care-ai fost amicul meu, Dumneḑeu sĕ te milostivéscă! Măcar, de s'ar îndura bunul D-ḑeu sĕ-mĭ dea grația, de-a mĕ puté pocăi cu desĕvêrșire pentru păcatele mele, de óre-ce, deși atât de încăruntită și aprópe de mormênt, trebue sĕ mărturisesc, că nicĭ acușa nu regret, că te-am iubit. Dér, dragul meu amic rĕposat, spune-mĭ, te rog, cine sunt aceștĭ ómenĭ îmbrăcațĭ după moda veche, carĭ asistă la liniștita liturghiă?“

Cavalerul d'Aumont-Cléry rĕspunse cu o voce, care era mai slabă ca rĕsuflarea și mai clară ca cristalul:

— „Catarino, aceștĭ bărbațĭ și aceste femei sunt suflete din purgatoriu, carĭ au supĕrat pe D-ḑeu prin pĕcatul iubirei, ca și noi, dér carĭ din acéstă causă n'au fost respinșĭ de D-ḑeu, de óre-ce pĕcatul lor, ca și al nostru, n'a fost sĕvîrșit cu rea intențiune. In vreme ce ei, despărțițĭ de aceia, pe carĭ i'au iubit pe pămênt, sĕ curăță în purgatoriu, sufer durerea despărțirii, care pentru dênșii e fórte înfricoșată. Ei sunt atât de nefericițĭ, încât un înger al lui D-ḑeu îi compătimesce pentru suferința lor pricinuită prin iubire.

Cu voia lui D-ḑeu, acel înger întrunesce în fiă-care an, într'o oră a nopții, pe fiă-care amic cu amica sa, în biserica lor parochială, unde le e permis, sĕ asiste la liniștita liturghiă a morților, ținêndu-se de mână. Acesta e adevĕrul. Décă mie mi s'a dat ocasiunea, de-a te vedea înaintea morții tale, Catarino, asta nu s'a întêmplat fără voia lui D-ḑeu“.

Și Catarina Fontaine îi reflectă:

— „Eu aș murì bucuros, décă aș puté devenì érășĭ atât de frumósă ca atuncĭ, când te-am întêlnit de prima dată, în pădure“.

In timp ce ei vorbiau atât de încet împreună, un preot de tot bĕtrân mergea cu o cutiă mare de aramă în jurul celor presențĭ și sĕ ruga de milă. Atuncĭ aceștia începură, a aruncà acolo monete vechĭ, carĭ deja de mult eșiseră din circulațiă.

Talerĭ duplii, ducațĭ, ducațĭ duplii, iacobĭ, talerĭ rosalbĭ, cădeau fără sgomot în cutiă.

Când 'i-se întinse cavalerului cutia acésta aruncà și el într'însa un Louisd'or, care ca și celelalte monete de aur și de argint, asemenea nu rĕsunà de loc.

In urmă bĕtrânul preot se oprì înaintea Catarinei Fontaine, care-'șĭ căuta în pungă fără a găsi nicĭ măcar un ban.

De-órece însĕ și dênsa voia sĕ contribue cu ceva, își scóse din deget inelul, pe care 'i-l dăduse cavalerul cu o nópte înainte de mórtea sa, și-'l aruncà în cutia de aramă. Când căḑù inelul de aur înlăuntru, rĕsunà ca un puternic sunet de clopot și la acest sgomot tunător dispărură cavalerul, preoții ministranți, femeile, cavalerii, artiștii, țĕranii; lumînările se stinseră și Catarina Fontaine rĕmase singură în întunerec......

Crîsnicul, care îmĭ povestea acéstă istorióră trase acuma o înghițitură strajnică din pocal, rĕmase un moment gânditor și continuà apoi astfel:

Eu ți-am povestit istoriόra așa, cum mĭ-a spus'o odinióră tatăl meu, și cred, că e adevĕrata, deóre-ce consună perfect cu datinele și obiceiurile, pe carĭ am învĕțat a le cunósce la morțĭ. Eu am venit deja din copilăriă în contact cu morții și sciu, că ei obicĭnuesc a se reîntórce la iubitele lor.

De-aicĭ provine, că după mórte sgîrciții rĕtăcesc nóptea pe la comorile, pe carĭ le-au ascuns în viéța lor. Ei își păzesc fórte bine banii, dér tocmai acéstă pază e în paguba lor, căcĭ nu se întêmplă arareorĭ, că omul sĕ găsésca banĭ acolo, unde a

La cestiunea pactului austro-ungar.

Diarul german *„Norddeutsche Allgemeine Zeitung“* publică un articol, la aparinţă semi-oficios, privitor la cestiunea pactului austro-ungar. Conţinutul articolului, pe care numitul diar îl primesce din Viena, este în reasumat următorul:

Opoziţia făcută pactului, în amêndouĕ părţile monarchiei e înscenată de către ast-fel de partide, carĭ în urma atitudinei lor estreme stau cu totul afară de terenul orĭ-cărei conlucrărĭ positive în ce privesce legislaţiunea, şi carĭ la apreciarea seriósă a intereselor economice şi politice ar puté fi priviţĭ numai ca factorĭ negativĭ.

Asupra pactului se póte desbate singur şi numai din punctul de vedere al esistenţei, al desvoltărei istorice şi al intereselor vitale ale imperiului. Monarchia póte mulţumi întărirea ei dela 1866 încóce în cea mai mare parte dualismului (!!), şi tot acesteia îi póte mulţumi aprobarea alianţei germano-austriace-maghiare de către parlamentele ambelor ţerĭ (!!).

Toţĭ politicianii, carĭ încércă sĕ convingă pe aderenţii lor, că Austria stă sub tutoratul Ungariei, uită, că Viena este reşedinţa miniştrilor comunĭ şi a ambasadelor, prin urmare Viena şi astădĭ e *reşedinţa şi capitala imperiului*; şi décă Ungaria înfloritóre timbréză ridicarea cuotei ca o încercare de jaf, atuncĭ sĕ-şĭ reamintéscă enunciaţiunea contelui Andrassy, care după încheiarea pactului a dis următórele: „Noi, ce e drept, credem că e prea mare cuota nóstră, dér vom binecuvênta diua, în care veţĭ plăti sume încă şi mai marĭ!“.

CRONICA POLITICĂ.

— 22 Decemvre.

Fóia rusésca *„Prosviscenye“* din Viena aduce un articol fórte detailat, în care face istoria **Românilor şi Rutenilor din Bucovina** şi documentéză, că aceste popóre, carĭ sunt strins legate între olaltă prin legăturile de lege, obiceiurĭ etc., sunt avisate a trăi în bună conţelegere între olaltă şi sĕ mérgă mână în mână atât în afacerile politice cât şi culturale, şi perhorescéză orĭ-ce desbinare, prin care s'ar slăbi atât o naţiune cât şi alta. Tot-odată amintesce articolul citat, că atât Românii cât şi Ruşii bucovinenĭ sĕ se férescă de amicii intriganţĭ, carĭ apoi după-ce s'au nădit la sînul unei naţionalităţĭ, o aduc cu sfaturile lor perfide la peire.

*

Diarele polone anunţă din nou un incident, care ilustréză intensitatea **mişcărei de emigrare** din Galiţia. La ordinul căpitanului cercual din Tarnopol au fost reţinuţĭ în gara din Lemberg 200 de emigranţĭ, carĭ voiau sĕ plece în străinătate. Poliţiştii i-au scos pe emigranţĭ în curte şi i-au făcut sĕ stea aci *în frig şi ger timp de mai multe óre*. S'au petrecut scene îngrozitóre. *Emigranţii voiră sĕ se arunce sub rótele trenului.* În fine guvernorul ţerei a permis, ca sĕ pótă pleca mai departe sĕrmanii ţĕranĭ chinuiţĭ.

*

Privitor la **incidentele din Turcia**, diarul *„N. Fr. Presse“* publică următórele scirĭ mai nouĕ: In *Orfa* s'au inscenat dilele trecute marĭ *măcelărirĭ*. Numĕrul victimelor nu este cunoscut. Domnesce indignare generală, că persecuţiunile încă niciĭ acum nu mai încetă. Conform celor mai sigure informaţiunĭ, numĕrul *Armenilor măcelăriţĭ* în ceste trei lunĭ din urmă *se urcă la o sută de mii*. Sórtea celor rĕmaşĭ în viéţă e fórte tristă, şi trăesc în cea mai mare miseriă.

întâlnit vr'o stafie; trebue sĕ sape numai stăruitor.

Tot-asemenea şi bărbaţii rĕposaţĭ se reintorc nóptea şi-şĭ chinuesc soţiile, carĭ s'au căsĕtorit a doua-óră; chiar şi eu a-şĭ putea aminti un mare numĕr de astfel de barbaţĭ, carĭ s'au păzit soţiile mai bine după mórtea lor, decât în viéţă.

In acéstă privinţă însĕ sunt demnĭ de mustrare, căcĭ morţii cu drept cuvênt n'ar trebui sĕ fiă geloşĭ. Dér atâta e sigur, că trebue sĕ te păzescĭ, décă te căsĕtorescĭ cu o vĕduvă. Dealtfel istoriόra, pe care ţĭ-am povestit'o, s'a dovedit ca adevĕrată prin următórele:

In diminéţa după acéstă nópte de stafii, Caterina Fontaine fù găsită mórtă în odaia sa, şi crisnicul din Sot. Eulalia află în cutia de aramă, care servia pentru stringerea milelor, un inel de aur cu două mânĭ împreunate. De-altfel eu nu sunt omul, care povestesce istoriόre hazlii.... Dér ce ar fi, décă am mai comanda o sticlă de vin?“

(„Polit“.) **Moş Crăciun.**

Secuestrarea „Tribunei“.

Sibiu, 1 Ian. n. 1896.

Stimate Domnule Director!

In numĕrul de ierĭ al preţuitului diar, ce dirigĭ, este sulevată cestiunea regretabilă, dér de fórte mare importanţă, cu secuestrarea *„Tribunei“*. Abstrag dela incorectităţile şi intervertirile cuprinse în articolii ce aţĭ binevoit a-i reproduce din *„Gazeta Poporului“* din Bucurescĭ. Ele vor fi combătute, sĕu mai bine rectificate în cel mai scurt timp în însă-şĭ *„Tribuna“*. Acolo se va publica în curênd o serie de articolĭ, carĭ vor face deplină lumină în cestiune. Publicarea lor se lovesce însĕ de unele greutăţĭ — căcĭ, ironia sorţii, cei mai micĭ s'au făcut cei mai marĭ şi ei *pot de-ocamdată impedeca tipărirea articolilor ce nu le convin.*

Până una-altă, pentru ca publicul cetitor sĕ nu fiă indus în erόre, vĕ rog sĕ daţĭ loc următórelor şire, în carĭ, după cele mai autentice informaţiunĭ, se cuprinde starea şi esenţa cestiunei.

După ce „Institutul tipografic, *ca societate pe acţii*“ în vigórea legii comerciale a licuidat, d-l Eugen Brote l'a cumpĕrat, şi astfel „Institutul“ a devenit proprietatea privată a d-lui Brote, dimpreună cu „Tribuna“.

A venit însĕ timpul ca d. Brote a aflat consult sĕ trécă granița. Ne mai fiind ast-fel proprietarul în patriă, „Tribuna“ a fost sistată din partea autorităţilor ungurescĭ. Sistarea a durat mai mult timp.

Comitetul partidului naţional, ca sĕ nu fiă lipsit de organe de publicitate a cumpĕrat însu-şĭ institutul cu tóte apertinenţele lui pe séma sa. Cu cumpĕrarea, a fost încredinţat preşedintele comitetului, Dr. Ioan Raţiu.

Cum însĕ comitetul ca atare nu putea figura ca firmă comercială, a esoperat prin nisce acte formale sĕ figureze ca proprietar d-l Ión P. *Necşa*.

In urma unui proces de pressă, d-l Popa Necşa a ajuns în temniţă, nu mai putea decĭ figura ca proprietarul firmei. S'au făcut formalităţile recerute pentruca firma sĕ-o ia d-l *T. L. Albini*, se 'nţelege tot numai ca o firmă, care substitue comitetul, ér nicĭ-decum ca proprietar, c'un cuvênt tocmai aşa cum a fost mai înainte şi d-l Ioan P. Necşa.

Pentru asigurarea proprietăţii comitetului, d-l T. L. Albini a dat d-lui Dr. Raţiu obligaţiune despre o sumă, care corĕspunde valorii tipografiei şi a diarelor, *plus* suma de 7500 fl., pe care comitetul înainte de a fi fost încheiat contractul de cumpĕrare cu d-l Brote a fost depus'o drept cauţiune pentru cele două organe ale sale: „Tribuna“ şi „Fóia Poporului“. De altă parte, ca dreptul de proprietate a comitetului, respective a partidului naţional încă sĕ fiă asigurat pentru tóte eventualităţile, d-l Dr. Raţiu a dat un act de cesiune, prin care recunósce, că averea din cestiune nu e a sa, ci a comitetului.

Starea acésta n'a putut sĕ dureze. Comitetul s'a gândit deja mai de mult, ca averea acésta naţională sĕ o asigure adevĕratului ei proprietar, poporului român, într'o *formă* mai *sigură*.

Prima încercare mai seriósă de felul acesta s'a făcut încă în Martie anul 1895. Etă copia actului despre acéstă încercare:

Domnului *Nicolae Cristea*, asesor consistorial, de present

în *Vaţ*.

Subscrişii Te *invită* şi *autoriséză* prin acésta a stărui pentru a-se regula cu *posibilă grăbire* cestiunea proprietăţii „Institutului Tipografic“ din Sibiiu şi anume în felul cum se regulase faţă de fostul proprietar Ioan Popa Necşa.

Tot-odată te autoriséză sĕ stărui pentru îndeplinirea cât *mai grabnică* a esecuţiei contra proprietarului actual T. *Liviu Albini*, în scopul de a asigura dreptul de pretensiune pe séma d-lui Dr. I. Raţiu, rĕmânênd ca actul privat, prin care domnul Dr. I. Raţiu recunósce dreptul de compropietate şi a celorlalţĭ membri, sĕ se dée de-ocamdată în păstrare institutului * * * .... din x.

Vaţ, 30 Martie n. 1895.

Subscrişĭ: G. Pop de Băsescĭ m. p., Dr. D. P. Barcianu m. p., Dem. Comşa m. p., Aurel Suciu m. p., Mih. Veliciu m. p., Rubin Patiţa m. p., Gerasim Domide m. p., Dr. T. Mihali m. p., Dr. Raţiu m. p., Iuliu Coroian m. p., Dr. V. Lucaciu m. p.

Actul a fost scris în Vaţ, de acolo transpus la Seghedin, subscris şi predat d-lui Cristea când eşise din temniţă.

Precum se vede apriat, toţĭ membrii întemniţaţĭ ai comitetului au cercat sĕ facă încă în Martie, ceea ce nicĭ mai târdiu în Noemvre, când toţĭ erau liberĭ, nu li-a succes.

Anume încercările d-lui *Cristea au rĕmas zădarnice faţă cu oposiţia d-lui T. Liviu Albini* (omul de încredere al d-lui E. Brote). In Noemvre, fiind de faţă 19 membri fruntaşĭ ai noştri, cu escepţiune de două voturĭ au hotărît de nou, ceea ce hotărîse încă în temniţă. D-l L. Albini însĕ *a rĕmas pertinace* în faţa celor presenţĭ sub pretecstul, că dênsul a primit institutul dela întreg comitetul, şi *numai atuncĭ il va reda, când toţĭ se vor învoi.*

Vedĭ bine, că absolut *toţĭ* nu s'ar învoi póte nicĭ-odată, fiind-că *nu toţĭ* sunt aicĭ în patriă, nu toţĭ pot veni la consultările de felul acesta.

Paşirea lui L. Albini a revoltat, bine înţeles, pe toţĭ cei de faţă — şi fiind-că au vĕdut, că în mâna acestui domn averea naţională nu mai e sigură nicĭ un moment, s'a hotărît cererea *secuestrului*, care s'a pus pe tot institutul, instituindu-se de *curator* d-l Nicolae *Cristea*.

T. L. *Albini* a dat recurs în contra punerii sub secuestru, susţinênd neîndreptăţirea pretensiunei, ba *angajându-se sĕ dovedéscă pe calea dreptului penal, că actul ce dênsul l'a dat d-lui Dr. Raţiu* (pe basa căruia s'a cerut şi făcut secuestrul) *este fictiv!* (Büntenyitő úton képes vagyok bebizonyitani annak szinlegességét).

Astfel stă afacerea la tribunal şi cine scie când se va resolva. Însĕ *orĭ când* şi *orĭ cum* s'ar resolva ea, fiă-care Român introdus în afacerile neamului sĕu scie deja de pe acum, pe care parte este adevĕrul: óre pe partea d-lui T. L. Albini, care abuséză brusc de încrederea pusă în el, sĕu pe partea d-lui Dr. Raţiu.

După tóte acestea puteţĭ sci ce valóre au articolii lansaţĭ prin „Gazeta Poporului“, precum şi celelalte calumniĭ împrăştiate printre ómenĭ în taină şi prin conventicule secrete.

Atâta de-ocamdată. Sper însĕ, că în procsimele dile veţĭ afla mai *mult*, ba *totul*.

Un nou conflict.

Abia a sosit scirea despre conflictul anglo-american când écă se anunţă un nou conflict, de astă dată în Africa de Sud, între *Anglia* şi *republica Transvaal* care constă mai mult din colonişţĭ germanĭ sub preşedintele *Krüger*.

Diarul *„Times“* anunţă despre acest confict următórele: Dr. *Iamesson*, administratorul ţinutului Martesbeco, a primit Sâmbăta trecută în Mafeking o scrisóre dela cetăţenii cei mai de frunte din Iohannesburg, în care scrisóre aceştia se plâng contra preşedintelui Krüger şi îl rógă pe Iamesson sĕ le vină în ajutor pentru ca sĕ-şĭ pótă apăra drepturile politice.

In urma acésta Dr. Iamesson în fruntea a 700 bărbaţĭ armaţĭ, carĭ aparţin societăţii englese din Africa de Sud, a trecut graniţele Transvaalului şi se apropiă acum de Johannesburg. Alaltăerĭ le au mai urmat acestora alţĭ 300 de Englesĭ armaţĭ. In fiă-care moment se aşceptă ciocnirea între trupele englese şi între cele ale republicei Transvaal.

Pressa germană privesce în atacul lui Iamesson o rupere a păcei. Secretarul de stat pentru esterne, Marschall, a raportat imediat asupra acestui incident împĕratului Wilhelm şi depeşe sosite din Berlin anunţă, că oficiul de esterne german e hotărît sĕ apere în mod energic averea şi interesele cetăţenilor germanĭ din republica sud-africană; şi sĕ céră satisfacţiă pentru eventuale volnicii comise din partea coloniştilor englesĭ.

Chamberlain, secretarul de stat engles pentru colonii, primind din Africa depeşele carĭ anunţau acest incident, a depeşat în 31 Decemvre lui Iamesson, ca imediat sĕ se retragă cu trupele sale, ér preşedintelui Krüger i-a îmbiat ajutorul Britaniei pentru restabilirea ordinei. Tot-odată a depeşat Chamberlain şi lui *Robinson*, comisarului din Africa sudică, provocându-l sĕ edea în numele regimei Victoria o *proclamaţiune*, în care sĕ se desavueze procederea lui Iamesson şi acesta sĕ fiă provocat a-se retrage pe teritorul englez, ér supuşii englesĭ sĕ fiă provocaţĭ sĕ sprijinéscă pe preşedintele Krüger. La acésta depeşă a secretarului Chamberlain însĕ Robinson rĕspunse, că Iamesson a nimicit tótă legătura telegrafică şi astfel îl póte încunosciinţa pe acesta despre ordinaţiunea guvernului numai prin curierĭ. In fine alaltăerĭ sosi în Londra o nouă depeşă a comisarului Robinson, în care acesta raportéză, că curierii au ajuns pe Iamesson, şi el a cetit proclamaţia, dér a declarat: că el nu luptă contra republicei, ci la cererea cetăţenilor din Iohannesburg, merge sĕ-le apere drepturile politice; *decĭ nu sĕ întorce.*

Aceste sunt scirile sosite până astădĭ asupra conflictului din Africa sudică. Nu se póte prevedé cum se vor mai desfăşura lucrurile.

SCIRILE DILEI.

— 22 Decemvre.

Bánffy şi Brankovicĭ. Cetim în diarul *„Srbobran“* din Agram următórele: „Patriarchul din Carloveţ a zidit în Zombor pe spesele sale un edificiu pompos pentru un institut pedagogic şi a dispus, ca pe frontispiciu sĕ se graveze în limba sêrbéscă cuvintele: „Patriarchul George Brancovicĭ — poporului sîrbesc“. In urma acésta ministrul president Bánffy a provocat pe patriarch sĕ ştérgă ultimele cuvinte, căcĭ în statul „maghiar“ nu esistă popor „sîrbesc“. Patriarchul rĕspunse, că edificiul a trecut în posesiunea comunităţii bisericei sêrbescĭ autonome, şi provocarea trebue sĕ „fiă îndreptată către acest for“. Décă baronul Bánffy, dice numitul diar, va persista pe lângă depărtarea acelor cuvinte, atuncĭ cetăţenii din Zombor sĕ vor opune până la estrem.

—o—

Dela curtea italiană. Foile italiene scriu despre un incident interesant întêmplat la palatul regesc de acolo, cu ocasiunea serbărilor de Crăciun. Regele Umberto a întrebat pe contele de Turin, că, cu ce iar face o plăcere mai mare? Contele a rĕspuns: — Permite-mĭ Majestate, sĕ mĕ duc în resbelul din Africă. Acésta mie cea mai mare plăcere. Tot asemenea dorinţe au esprimat şi principii de Aosta şi de Neapol. Regele înainte de a-le da rĕspuns, s'a sfătuit cu miniştri sĕi, carĭ au declarat scurt şi precis, că lucrul acesta e frumos, dér mai bine e pentru principĭ sĕ rĕmână acasă, pentru-că sĕ póte, ca sĕ pice în resbel, şi de óre-ce conţĭ şi principĭ nu se pot afla prin tótă tufa.

—o—

Balul orașului Brașov în favorul fondului săracilor, după cum aflăm, se va da în 18 c. în sala nouă de concerte. Luând în considerare scopul umanitar al acestei petreceri, e de sperat, că balul va fi bine cercetat. Bilete de intrare à 1 fl. 50 cr. și bilete pentru balcon à 2 fl. se vor pute căpăta la locurile ce vor fi anunțate dilele viitóre.

—o—

Esposiţiă internaţională de tóte obiectele ce aparțin navigațiunei și pescuitului va fi în Kiel (Germania) din 13 Maiu până la finea Septemvre 1896. Terminul de anunțare până la 15 Ianuarie 1896. Cei interesațĭ pot căpĕta date amĕnunțite în biroul camerei comerciale din Brașov.

—o—

Din Purcărenĭ primim o înscințare a d-lui preot Toma *Giurgiu*, care face cunoscut, că s'a strămutat cu locuința din Zizin în parochia Purcărenĭ, unde se rógă a i-se adresa scrisorile în viitor. D-sa spune totodată, că la 17 Decemvre v. 'i s'a luat din cancelaria primăriei o epistolă sosită la adresa d-sale, înainte de-a o fi cetit. Făptuitorul e sciut, dér nu mai vré sĕ-i descopere numele. Avis trimițĕtorului, care a trebuit sĕ scrie epistola cu câte-va dile înainte de 17 Decemvre v. c.

—o—

Musica militară va concerta Dumineca séra la Hotel Europa. In programa concertului vedem, între altele, și jocul „*Romana*“ de Ventura. Inceputul la $7\frac{1}{2}$ óre. Intrarea 20 cr.

—o—

„Restaurarea“ în Alba inferióră.

Aiud, 28 Dec. n. 1895.

Am vĕdut'o și acésta și trecurăm peste ea; și eu nu mĕ mișc din loc până a vĕ reporta despre ea.

Te ia într'advĕr mirare, că de unde se adună cu mic cu mare atâția ómenĭ de aceeașĭ panură din comitatul Albei inferióre? N'avem ce nega, casa comitatului, séu mai bine dis, sala de congregațiunĭ a fost omenesce plină.

Și tot ómenĭ ei de ei.

D'apoi Dómne! stătea mii de Românĭ în acest comitat, și sunt așa pasivĭ și totuși la una adunare ca acésta sunt așa mulțĭ adunațĭ, ér Românii așa dicênd nicăirĭ.

Am vĕdut la început pe d-l Dr. Bunea și can. Gavrilă Pop și pe d-l Dr. Brendușianu din Blașiu, pe urmă l'am vĕdut numai pe acest din urmă, — vĕdut, cădut.

Cum așa? Ecă așa!

L'am întrebat, că cum a venit acésta? Mi-a dat următórea deslușire:

„Duc advocatura ca advocat regnicolar și cambial din 1862, începută în Arad, continuată în fostul comitat Zarand, și dela 1869 sunt publicat și advocațiez în Alba inferióră, cu începere în Bălgrad, și dela 1 Iuniu 1870 continuare în Blașiu; decĭ în Blașiu de 26 anĭ, nu cad sub nicĭ una escepțiune.

„După ce mi-a murit fiiul, pe care mi-l crescusem și-l inițiasem în ale cancelariei advocațiale, ce am urmat'o pentru unul din copiiĭ-mĭ în curs de-o viéță, — când era deja mai gata advocat, m'am cugetat sĕ concurg pentru postul de pretore, — înțelege-mĕ bine, nu protopretore, ci numai pretore, — în Blașiu, care loc stă gol de mai mult timp din lipsă de individ calificat.

„Cugetam, că cu salarul de pretore și cu ce mai trag din purtarea matriculelor civile (150 fl.) sĕ-'mĭ împart necasurile vieții, puțină câtă o mai am; și cu încetul îmĭ licuidez cancelaria, care deja nu mai are cui sĕ-'i rĕmână.

„Am făcut tot spre ajungerea acestei ținte; m'am adresat la comitele suprem, am mai vorbit cu mai mulțĭ cunoscuțĭ, începênd dela vice-comitele Csato; toțĭ au dis, că ar fi bine, și s'ar bucura de acuisiția.

„Ce se facĭ, vĕdușĭ!“

Acestea mi le-a spus D-l Dr. Brendușianu despre căderea sa, ce îmĭ era neînțelésă.

Așa-déră un om de-ai noștri, un Român, în comitatul Albei inferióre, numai pentru că-i sună numele românesce, doctor în dreptur, advocat regnicolar și cambial, în pracsă continuă dela începutul anului 1862, fără nicĭ o pată pe trecutul sĕu, nicĭ la atâta sĕ nu pótă ajunge, ca sĕ fiă ales într'un post simplu de pretore?

D'apoi cum sĕ nu trăim în egalitate de dreptur, cum sĕ nu fiă țéra acésta așa de liberală față de naționalitățĭ, ca nicĭ una alta.

Dér ce căpĕtăm noi, și noi pentru noi, drept sângele cel peste mĕsură mult, ce-l dăm noi în acest comitat față de Maghiarĭ? ce, pentru darea cea multă, ce-o plătim? Ce pentru celelalte povóre, ce le purtam în proporțiune?

Eu sunt curios de una; și décă d-l comite suprem Daniel Zeyk este într'advĕr nobil și cavaler, îmĭ va rĕspunde la acésta sĕ vadă și alții.

Și aceea e, că:

De-órece d-sa concursul, cu terminul preclus până la Dec. 21 n. c. l'a publicat cu provocare la art. de lege 1883 I., ca adecă în înțelesul acestuia sĕ-șĭ instrueze concurenții concursurile lor; și de-órece în înțelesul §-ului 3 din acel art. de lege se recere nu numai calificațiunea teoretică la ocuparea posturilor, chiar și de pretorĭ, ci și cursul administrativ probat înaintea unei comisiunĭ speciale, care probă se admite numai după pracsă, câtă este prescrisă în acea lege; decĭ sĕ fiă cel ales nu numai absolut jurist, ci și probat din pracsă: se publică: care dintre cei 8 pretorĭ aleșĭ când a absolvat drepturile, unde și câtă pracsă a făcut, și când, și înaintea căreĭ comisiunĭ și-a probat facerea cursului administrativ? Pentru-că acestea sunt recerințele legii la care s'a provocat în concursul escris.

D-l Dr. Brendușianu firesce, că are în abundanță tóte recerințele acelui articlu de lege; dér ceilalțĭ, ceilalțĭ, pentru carĭ a fost supernumeralisat, óre le au și ei?

Eu nu cred, până nu vĕd.

Și cum se póte totușĭ? Se póte iată așa cum s'a făcut.

Vine fișpanul cu alaiŭ mare în sală, aci află adunată comunitatea comitatensă, care a fost adusă mai mult de astădată, căcĭ altfel nu era cu putință sĕ vină atâta om, tot de ai lor.

Aci cetesce fișpanul o vorbire de deschidere cât de slabă; apoi provócă comunitatea sĕ aléga 3 membri în comisiunea candidatóre, care la propunerea unui vecin al fișpanului, se alege; pe lângă aceștia însu-șĭ comitele alege 3 după placul sĕu; și apoi acéstă comisiune compusă din 7 inșĭ se retrage a candida; în urmă se reîntórce și îi înșiră pe toțĭ unul câte unul, care numai singur a concurat, și mulțimea le strigă *éljen!* Pretorĭ au trebuit 8, și candidațĭ, între carĭ și d-l Dr. Brendușian, au fost 9. Acum pentru ce chiar 9? Cetindu-i pe toțĭ, și strigându-li-se la toțĭ „*éljen*“: când a ajuns șirul la D-l Brendușian, care a fost citit penultim, dér tare móle cetit, n'a strigat nimenĭ, dér nimenĭ; Românĭ ca în palmă; a mai urmat apoi unul, nu sciu ce nulitate, dér nu cu nume românesc, și rostit mai aspru de comite, și acestuia éră 'i-s'a strigat „éljen“.

Și cu acésta punctum; după care vine acum aldămașul dat de corpul oficialilor aleșĭ alegĕtorilor, carĭ au strigat éljen!

Și sĕ nu fiă baremĭ 3 - 4 Românĭ la un act ca acesta, carĭ sĕ strige cel puțin și ei pentr'un candidat a căruĭ nume 'i sună românesce; dic: *Sĕ nu fiă în comitatul Albei inferióre atâțĭ Românĭ?*

D'apoi unde-'s déră Românii?

Vocabulul.

SCIRI ULTIME.

Bucurescĭ, 2 Ianuarie 1896. *Banchetul* proiectat pe astă séră în onórea părintelui Dr. *Lucaciu s'a amânat.* Liga presentă ca causă a amânării o îmbolnăvire a lui Lucaciu.

Bucurescĭ, 2 Ianuarie. In ședința de erĭ a camerei, Ionel *Grădișteanu* arătă, că nicĭ în mesagiu, nicĭ în proiectul de rĕspuns nu se vorbesce nimic de *cestiunea națională*. Reamintesce primului-ministru înflăcăratele sale discursurĭ în favórea Românilor ardelenĭ, rostite pe timpul când era în opoziție și întrébă, décă d-l Sturdza, ca prim-ministru al țĕrei, *va împlini* promisiunea privitóre la *resolvarea cestiunei naționale?*

Sturdza dice, că *trebue sĕ avem răbdare.* Cetesce pasagiul din discursul sĕu dela Iași, unde declară, că *dorința sa cea mai viuă e, ca* **armonia cea mai frățéscă sĕ domnéscă între Ungurĭ și Românĭ.**

Acesta e programul meu! — dise Sturdza.

NECROLOG. *George Matheiu*, tipograf ca soț; Elena Matheiu ca fiică, Regina Schuster ca mamă, aduc la cunoscință, cumcă neuitata lor soțiă, mamă și fiică **Luiza Matheiu** născ. Schuster, după un morb repentin și-a dat blândul suflet în mânile Creatorului Marțĭ la 31 Decemvre st. n. 1895 în al 26-lea an al etății și al 4-lea an al fericitei sale căsĕtorii. Bistrița, la 31 Decemvre 1895. Fiă-i țĕrâna ușóră!

DIVERSE.

Unde locuesce sufletul? Cu întrebarea acésta s'a ocupat profesorul universitar din Viena, Dr. Heinrich *Obersteiner*, într'o prelegere publică, ce a ținut'o dilele acestea. El a combătut părerea anatomiștilor, după carĭ reședința sufletului ar fi în pelița creerilor. Inainte de-a trece la argumentare, distinsul psicholog se ocupă cu istoria doctrineĭ despre suflet. După credința Chinesilor, sufletul se află în stomac și de aci vine, dic ei, că starea sanitară a stomacului stă în așa strînsă legătură cu disposiția omului. După testamentul vechiu, popórele antice își închipuiau, că sufletul se află în sânge.

In epoca mai nouă mulțĭ s'au ocupat cu studierea dependenței, ce se află între consciința de sine și între activitatea spirituală. Donizetti, renumitul componist musical, afirma, că el lucréză la compunerea pieselor numai cu partea stângă a creerilor. Descartes credea, că un al treilea ochiu, pe care omul il are în creerĭ, forméză adevĕrata residență a consciinței de sine.

Cei mai mulțĭ sunt de părere, că spiritul este cu atât mai activ și mai puternic, cu cât este mai mare și creerul, dér asta încă n'a putut'o dovedi nimenea. Este adevĕrat, că bărbațiĭ, carĭ sunt în stare a desvolta o activitate spirituală mai mare, decât femeile, de obiceiu au creerĭ mai marĭ și mai grei, dér décă vom ține sémă de mărimea și de construcția corpului, vom afla, că femeile sunt relativ în avantagiu față cu bărbații. Apoi creerii copiilor nou născuțĭ sunt relativ mai grei, ér ai pisicei sunt de două orĭ mai grei decât ai leului.

S'au făcut studii și cu creerii unor bărbațĭ geniali, resultatul însĕ n'a dus la scopul dorit. Creerii lui Turgheniev aveau o greutate de 2012 grame, ai lui Cuvier 1850, ai lui Liebig 1352, ér ai lui Gambetta numai de 1100 grame. Față cu aceștia s'a constat, că într'un spital de muncitorĭ a murit nu de mult un muncitor, ai căruia creerĭ aveau o greutate de 2100 grame. In general, creerii unui bărbat cu judecată normală fórte rar se întêmplă sĕ aibă creerĭ mai ușorĭ de 1000 grame. Idioții dealtmintrelea au creerĭ fórte ușorĭ și de-un volum mic. In total capabilitatea spirituală a omului nu tot-déuna stă în legătură cu mărimea creerului. Acésta o dovedesce și împrejurarea, că creerii unui nebun fórte rar se întêmplă sĕ se deosibéscă de-ai unui sănĕtos.

Mulțĭ au credut, că vor pute hotărî puterea de activitate a spiritului după vergile aflătóre pe suprafața creerilor, dér nicĭ așa n'au putut ajunge la nimic. Creerii unei vulpĭ, a căreia istețime e recunoscută, sunt fórte puțin brăzdațĭ, pe când ai vitelor cornute, cărora nimenea nu le atribue o mare inteligență, sunt fórte brăzdațĭ.

Din tóte acestea eruditul profesor conchide, că locuința sufletului și hipotesele privitóre la capabilitatea spirituală sunt și astădĭ tocmai așa, ca și în timpurile vechĭ, curate presupunerĭ, a căror temeinicĭă e fórte problematică.

Capul lui Oliver Cromwell. In pressa engleză se discută mult asupra reliqiilor lordului Oliver Cromwell, și cu deosebire asupra capului sĕu. Trupul lui Oliver Cromwell a fost înmormêntat în domul Westminster, dér pe timpul restaurării Stuardilor a fost desgropat, i-au tăiat capul și trupul fără cap a fost acățat în furcile dela Tybur. Capul marelui conducĕtor al Puritanilor a fost ținut mulțĭ anĭ pe fruntița sudică a domului Westmüuster, când odată a fost aruncat jos de o furtună mare și soldatul ce stătea pază l'a luat la sine. Familia soldatului mai tărdiu a vêndut capul lui Cromwell; așa trecu acésta reliquia din mână în mână până când in fine ajunse în proprietatea unui Gentleman in Kent. Corpul lui Cromwell, după cum se susține, a fost furat de sora lui și de soția lui și a fost înmormêntat sub pórta dela casa familiei Fancouberg din Yorkshire. Capul lui Oliver de mai multe orĭ a fost esaminat de scrutătorĭ istoricĭ.

Literatură.

In tipografia „A. Mureșianu“ din Brașov a apărut: **România agricolă**, studiu economic de *Dr. George Maior*, profesor de agricultură și fost estimator espert la Banca agricolă din Bucurescĭ. Prețul unui esemplar elegant tipărit 2 lei. — Valórea acestui important studiu este cunoscută cetitorilor noștri din „Gazeta Transilvaniei“. Putem dice, că e un studiu economic scris cu adevĕrată pĕtrundere asupra României din tóte punctele de vedere. In cercurile de aicĭ acest studiu este fórte aprețiat, ba a produs chiar un fel de sensație. Cu atât mai aprețiat însĕ trebue sĕ fiă el dincolo de Carpați, unde ar fi fórte de dorit, ca toțĭ patrioțiĭ adevĕrațĭ, mai ales înșĭ bărbații dirigențĭ sĕ se ocupe în modul cel mai serios cu cestiunile tractate în scrierea d-lui Dr. Maior, carĭ sunt de-o importanță cardinală pentru viitorul și prosperarea țĕrii.

Proprietar: **Dr. Aurel Mureșianu.**
Redactor responsabil: **Gregoriu Maior.**

Cursul la bursa din Viena.

Din 2 Ianuarie 1896.

Renta ung. de aur 4%	121.15
Renta de corone ung. 4%	98.60
Impr. căil. fer. ung. în aur 4½%	123.50
Impr. căil. fer. ung. în argint 4½%	100.90
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	120.25
Bonurĭ rurale ungare 4%	96.50
Bonurĭ rurale croate-slavone	98.—
Imprum. ung. cu premii	151.—
Losurĭ pentru reg. Tisei și Segedin.	139.25
Renta de hârtie austr.	99.95
Renta de argint austr.	99.95
Renta de aur austr.	121.15
Losurĭ din 860	147.—
Acții de ale Băncei austro-ungară.	998.—
Acții de-ale Băncei ung. de credit.	391.50
Acții de-ale Băncei austr. de credit.	356.50
Napoleondorĭ.	9.60½
Mărcĭ imperiale germane	59.27½
London vista	121.40
Paris vista	48.05
Rente de corone austr. 4%.	99.90
Note italiene.	44.12½

Cursul pietei Brașov.

Din 3 Ianuarie 1896.

Bancnote rom.	Cump.	9.51	Vênd.	9.53
Argint român.	Cump.	9.44	Vênd.	9.48
Napoleon-d'orĭ	Cump.	9.57	Vênd.	9.60
Galbenĭ	Cump.	5.66	Vênd.	—.—
Ruble rusescĭ	Cump.	128.—	Vênd.	—.—
Mărcĭ germane	Cump.	59.—	Vênd.	—.—
Lire turcescĭ	Cump.	10.74	Vênd.	—.—
Scris. fonc. Albina 5%		100.75	Vênd.	101.75

Publicațiune.

Comitetul bisericelor române gr. or. din Bran, pe basa concesiunei ministeriale dtto 30 Octobre Nr. 79960 I/2, **vinde spre esploatare în total pădurea de brad** din **muetele „Predușŭ"** situat în apropriere de centrul Branului, cam la 15 klm. pe un teritoriu de 72 jug., anume asemnat de silvicultorul comitatens, în calea licitațiunei publice și prin oferte timbrate cu 50 cr.

Ofertele trebuesc înaintate biroului comitetului până la 10 óre a. m. în ḑiua licitațiunei.

Amatorii de cumpĕrare au a depune atât la licitațiă cât și în oferte vadiu de 600 v. a. fl., ér plus oferințele îndată după finirea licitațiunei e îndatorat a depune în banĭ gata suma de 2000 fl, ér vadiul i-se va computa la rata din urmă.

Licitația se va ținea Miercurĭ în (8 Ianuar 1896) 27 Dec. 1895 la 11 óre a. m. în localul băncii „Parsimonia" în Bran.

Condițiunile de vênḑare se pot vedea la presidiul comitetului.

Bran, în 16 Dec. 1895.

Leontin Puscariu. George Babeș
secret.

3—3

A v i s!

Prenumerațiunile la **Gazeta Transilvaniei** se potŭ face și reînoiri și când dela 1-ma și 15 a fiă-cărei luni.

Domnii abonațĭ sĕ binevoiască a arăta în deosebĭ, când voiesc ca espedarea sĕ li-se facă după stilul nou.

Domnii, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămurit și sĕ arate și posta ultimă.

Administraț. „Gaz. Trans."

Numere singuratice din „Gazeta Transilvaniei" à 5 cr. se potŭ cumpĕra în librăria Nicolae Ciurcu.

Tipografia A. Mureșianu, Brașov.